

РЕШЕНИЕ

№ 24996

гр. София, 22.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.07.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **5644** по описа за **2025** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Д. Ф. Н. срещу решение № 1474 от 17.04.2025 г., постановено по НАХД № 18232/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 96 - ти състав. С обжалваното решението е потвърдено наказателно постановление (НП) № 24-4332-028465, издадено на 21.11.2024 г. от Началник сектор в отдел „Пътна полиция“ на Столичната дирекция на вътрешните работи, с което на Д. Ф. Н. по силата на чл. 61, ал. 1, т. 1 от ЗАНН са наложени административни наказания на основание чл. 174, ал. 3, предложение II от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) за нарушение на чл. 174, ал. 3 от същия закон глоба в размер на 2000 (две хиляди) лева, както и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца.

В жалбата са изложени съображения за неправилност на съдебния акт като постановен в противоречие с установеното от доказателствата по делото. Не било съобразено, че Д. Ф. Н. не се явила не в УМБАЛ „Св. Анна – София“ АД за изследване, а във ВМА, както е посочено в талона за изследване. Изисканата справка от УМБАЛ „Св. Анна – София“ АД е неотнормисима, като на база погрешно възприетата фактическа обстановка, съдът решил, че е изпълнен съставът на нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Изложени са твърдения, че в АУАН и НП са посочени несъществуващи състави на нарушение – невярно съставът на нарушението по чл. 174, ал.3 ЗДвП

бил изписан словом със съюза „и“ – отказ от извършване на тест за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози и неизпълнение на предписанието за химико-токсикологично изследване за установяване употреба на наркотични вещества и техните аналози. По този начин било ограничено правото на защита на санкционираното лице. Съдът не обсъдил представения по делото нотариално заверен спесимен от подписа на Д. Ф. Н., както и несъответствието му с подписа в талона за изследване. Недопустимо било игнорирането на искането за назначаване на съдебно – графологична експертиза на подписа в талона за изследване. По делото били събрани множество доказателства, от които било видно, че Д. Ф. Н. била изпълнила задължението си да се яви във ВМА. При извършване на теста проверяващите не уведомили водача относно правото да избере полеви тест или кръвна проба за химико – токсикологично лабораторно изследване. Съставът на СРС не взел предвид възражението за липса на компетентност на актосъставителя Ц. Р., служител на Охранителна полиция. Съгласно представената по делото заповед № 513з-7966/14.09.2021 г. само служителите на Охранителна полиция, преминали изпит по ЗДвП и КЗ, имали право да осъществяват контрол и да издават актове по ЗДвП. При съставяне на АУАН срокът за явяване във ВМА не бил изтекъл, не бил изпълнен съставът на чл. 174, ал.3 от ЗДвП. В НП бланкетно било посочено, че постъпилите възражения са обсъдени, като бил посочен грешен номер на възражение. Съдът не взел предвид, че докладната записка била от 03.11.2024 г., преди извършване на проверката. Оспорва, че на Д. Ф. Н. били връчени стикери, тъй като подписът под талона за изследване не бил на касатора. Поради това се моли съда да отмени процесното решение и НП. Претендират се разноски. Подробни съображения по съществото на спора се развиват в писмена защита с допълнения към нея.

Ответникът – началник група ОПП – СДВР, редовно призован, не се явява и представлява, и не изразява становище по жалбата.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд София-град, XXIII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: след участие в предаване по канал в YouTube вечерта на 03.11.2024г., жалбоподателката управлява собствения си лек автомобил марка „М.“, модел „ЦЛС 350“ с регистрационен [рег.номер на МПС], когато около 23.45 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]е спряна за проверка от служители на група II от сектор II на ОСПС на Столичната дирекция на вътрешните работи К. В. М. и Г. И. Г. - автопатрул 228. Служителите правят тест за алкохол, който е отрицателен. Отчитайки възбуденото поведение на жалбоподателката, зачервените очи и неясният говор, полицай М. решава да извършат и тест за употреба на наркотични вещества и извиква свидетеля Ц. Д. Р. и колегата му Р. В. от Отдел „Пътна полиция“. Свидетелят Ц. Д. Р. и колегата му Р. В. пристигат на място и предлагат на жалбоподателката да направят тест за наркотични вещества. Тя отказва, твърдейки, че опаковката на използвания тест е нарушена. Свидетелят Ц. Д. Р. и колегата му свалят табелите на регистрационните номера на автомобила, издават на жалбоподателката

фишове, представени по делото, както и талон за изследване и й указват да се яви във ВМА за изследване. По делото няма данни жалбоподателката да се е явила на такова изследване. Въз основа на така установената фактическа обстановка СРС е потвърдил НП с извода, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон.

АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП във връзка със Заповед № 8121р-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, Заповед № 8121к-13318/23.10.2019 г. на Министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-9782/13.04.2024 г. на директора на СДВР към МВР. Неоснователно е възражението за липса на компетентност на актосъставителя, който към датата на издаване на АУАН 04.1102.024 г. е преназначен на длъжност младши автоконтрольор при СДВР със Заповед № 513з-9782/13.04.2024 г. на директора на СДВР към МВР. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лева. Нормата съдържа две отделни изпълнителни деяния – отказ от изпробване с техническо средство или неизпълнение на предписание за медицинско изследване, като за осъществяването на нарушението е достатъчно реализирането и на само едно от тях, но е възможно, в условията на кумулативност, да бъдат извършени и двете. В конкретния случай административнонаказателната отговорност на Д. Н. е ангажирана както за отказ както за извършване на проба за наркотични и упойващи вещества с техническо средство, така и за неизпълнение на предписание за медицинско изследване на концентрацията на наркотични вещества в кръвта, както става ясно от словесното изписване на нарушението и описанието на фактическата обстановка. Словесно и в АУАН, и в НП ясно е описан отказът на касатора да бъде проверен за употреба на наркотични вещества, като в НП изрично е посочено цифрово пр. 2 на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, поради което несъмнено е за какво е ангажирана отговорността му. В цитираната разпоредба законодателят е предвидил да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство и да изпълни предписание за токсикологично лабораторно изследване на кръвта. Липсва сочения в касационната жалба порок на АУАН и НП. Независимо, че са налице две нарушения, е наложено едно наказание, което е в полза на касатора. Разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. регламентира, че при извършване на проверка на място от контролните органи употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява с тест, като съгласно легалната дефиниция на § 1, т. 4 от ДР на Наредбата „тест за проверка за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози“ е средство за установяване по химичен или имуноаналитичен метод наличието на наркотични вещества или техни аналози в орална течност

(слюнка). Видно от разпоредбата на чл. 5, ал. 1 от Наредбата проверката за наличие на наркотични вещества/техни аналози се предпоставя от наличието на външни признаци, поведение или реакции на водачите на МПС. Наличието на такива външни признаци е констатирано от контролните органи, както се установява от Протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози, подписано контролѐра, свидетели и проверяваното лице. От протокола се установява и отказът на лицето да му бъде извършен тест за установяване на употребата на наркотични вещества. Това обстоятелство се потвърждава и от представената с преписката докладна записка от 03.11.2024 г. на К. М., сектор ОСПС – СДВР. Поради това първото нарушение е безспорно и само то е достатъчно, за да се наложи предвидената в чл. 174, ал.3 от ЗДвП санкция. В изпълнение на нормативните изисквания на проверяваното лице е издаден талон за изследване с № 176925-01 от 03.11.2024 г., в който също е посочено, че лицето е отказало да бъде тествано за наркотични вещества. Това обстоятелство се потвърждава и от разпита на свидетелите, както и от Д. Н.. По делото не се установява Н. да се е явила за тест в посоченото в талона лечебно заведение, независимо че СРС го е посочил неправилно - УМБАЛ „Св. А.“, вместо ВМА, както е посочено в талона. Неявяването на лицето е отрицателен факт, който може да бъде оборен с положителен такъв, а именно с доказателства за проведено изследване във ВМА, каквито обаче по делото липсват. Съдът не кредитира показанията на свидетеля К., че Д. Н. отишла в лечебното заведение, но липсвали стикерите за лабораторно изследване, тъй като това същият е разбрал от нея в телефонен разговор, без да присъства на място. В лявото поле на талона същата се е подписала, че е получила 7 бр. стикери, като представената по делото СПЕ не установява, че подписът не е на касатора. Освен това експертизата не опровергава извода, че касаторът е получил оригинала на талона за изследване. Поради това правилно СРС не е допуснал изслушване на такава експертиза. Не се споделят и твърденията, че касаторът е отишъл на другия ден на изследване, защото по делото е представено само психологично такова, а не медицинско изследване на биологични проби за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, респ. химическо или химикотоксикологично лабораторно изследване за определяне дали такива вещества са употребени. Едното и другото изследване нямат нищо общо, едното не подменя другото и не опровергава факта, че касаторът не се е изследвал по смисъла на чл. 174, ал.3 от ЗДвП нито в посоченото му от контролния орган лечебно заведение, нито в друго такова.

С оглед гореизложеното се формира извод, че правилно, законосъобразно и явно справедливо административнонаказващият орган е наложил кумулативно предвидените наказания за деяние, което съставлява нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, спазвайки нормите на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя (чл. 12 от ЗАНН), при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая по чл. 28 ЗАНН). Доколкото направените от СРС изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1 от НПК, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1474 от 17.04.2025 г., постановено по НАХД № 18232/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 96 - ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.